

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V OPAVĚ

Sborový zpravodaj

JARO 2020

Milí členové a přátelé sboru,

vzhledem k aktuální situaci dáváme na úvodní stránce prostor pastýřskému listu synodního seniora Daniela Ženatého. Kež nás všechny jeho slova povzbudí.

Držme při sobě a mějme zájem jeden o druhého, vždyť „láska zahání strach“ (1J 4,18). S Boží pomocí i tyto těžkosti zvládneme a vyjdeme z nich jako jednotlivci i jako sbor posílení.

Pokud nabízíte jakoukoli pomoc, nebo ji naopak potřebujete (např. s nákupem potravin či léků), určitě neváhejte a ozvěte se. Farář, případně další členové

staršovstva, jsou vám také k dispozici k rozhovorům (osobním či telefonickým). Nabízíme možnost zasílání duchovních zamyšlení či zapůjčení knih ze sborové knihovny.

Necht' nás provází Boží pokoj a apoštolova slova: „Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí. Sdílejte se s bratřími a sestrami v jejich nouzi.“ (Ř 12,12)
Za staršovstvo sboru

*Pavel Janošik, farář
Vilém Kušník, kurátor*

Pastýřský list synodního seniora

Sestry a bratři v Kristu, milí přátelé,

prožíváme těžký čas. Zákeřný vir změnil během několika dnů způsob života celé planety.

Jednou se budeme ptát, zda tato situace nastala bez varování, nebo jsme varování neviděli, či vidět nechtěli. Avšak dnes, v čase nouzového stavu v naší zemi, je důležité, abychom jedni druhým přáli dobré věci, aby naše slova prospívala trpělivosti a naději. Ani nevyslovujeme to, co zbytečně šíří chaos a neúctu k ostatním lidem.

Respektujme rozhodnutí vlády. Přejme panu premiérovi, ministrům, vládám všech zemí, aby jim Bůh dával sílu, zdraví, moudrost a pokoru.

S úctou přijímejme úsilí všech, kdo pečují o staré, slabé, bezbranné. Podporujme ty, na jejichž bedrech leží odpovědnost za fungování nutných služeb. Vyjadřujme jim dostatečně svou důvěru i své poděkování.

Modleme se za nemocné, za nejvíce postižené země, Itálii, Německo, Řecko a další země v Evropě i ve světě, i za to, aby se strašná infekce nepřenesla do táborů pro uprchlíky a na místa, v nichž nelze zajistit ani hygienu, ani spravedlivé podmínky pro život.

V příštích týdnech se nebudeme scházet k bohoslužbám. Budou nám velice chybět. Avšak čas bez bohoslužeb neznamená čas bez Boha. Vždyť Kristus Ježíš zemřel a

byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! Od něj nás neodloučí ani smrt, ani život, ani přítomnost, ani dočasné zrušení bohoslužeb, ani koronavirus.

Pokusme se současný čas omezení přijmout jako dar. Modleme se, čtème Bibli – nejlépe nahlas – sami i s nejbližšími. Objevujme znovu krásu Žalmů, třeba vyznání, že Bůh je naše útočiště i síla, ve všelikém soužení, pomoc vždycky hotová. Objevujme sílu textů písní v našich zpěvnících. Naplníme přítomnost nadějí i pokorou, vždyť život po současné krizi bude jiný, skromnější, ale proto nemusí být horší.

Každý z nás může aktivně informovat druhé např. o bohoslužbách a dobrých pořadech v televizi, rádiu, nebo o dobrých knihách. Pomocí jsou i denně aktualizované webové stránky naší církve e-cirkev.cz a ustredicce.cz.

Nouzový stav bude zřejmě platit i v době velikonočních svátků. Hledejme společně jako církev, i každý sbor podle svých podmínek, jak Velikonoce oslavit i při respektování všech omezení.

Jsme po mnoha desetiletích první generace, která se v naší zemi vyrovnává s pandemií tohoto druhu. Ale rozhodně nejsme první generace, která se vyrovnává se zlem. Na sklonku války, v dubnu roku 1945 přišel do sborů naší církve dopis synodní rady, v němž se mj. píše: *Učiňme všechno pro své tělesné bezpečí a pro zachování svých životů, ale varujme se malověrného a zbabělého strachu... Nejde v těchto těžkých hodinách jen o zachování života a majetku, ale o Boží slávu a čest, o to, abychom mu nalezení byli věrní.*

Kéž i společenství s těmi, kdo už jsou doma u Krista, nás posiluje v čase tomto i příštím.

Pokoj Boží s námi všemi.

S úctou

Daniel Ženatý, synodní senior

Když byl spolu s nimi u stolu, vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim. Tu se jim otevřely oči a poznali ho. (L 24, 30 - 31a)

Člověk se snaží pořád něčemu porozumět. Když má úspěch, nedá mu, aby nepřemýšlel proč. Když zkrachuje, zajímá ho to samé. V časech hospodářské krize si nejlepší ekonomové lámali hlavu s otázkou, zda je pokles nevyhnutelný, co k němu vede a jak se z něj dostat. Kriminalisté se snaží pochopit, co vede normálně vypadajícího člověka k hrůznému činu. Psychologové zkoumají, kde se berou naše úzkosti. Historici stopují cesty vedoucí k válkám. Kladení otázek nás provází životem stejně jako potřeba dýchat, smát se, nebo plakat. Je to cosi jako nekonečná cesta do Emaus. Středověcí umělci ji hojně zobrazovali,

protože probouzela lidskou zvědavost, na kterou kdesi na konci tunelu čeká odpověď. Do Emaus šli dva deprimovaní učedníci poté, co byl Ježíš ukřižován a jeho tělo záhadně zmizelo. Cesta vedla z Jeruzaléma, bylo to asi tři hodiny chůze. Je logické, že se bavili o horkém dění, ostatně ocitli se přímo ve víru událostí... Jak si tak vykračují, kde se vzal, tu se vzal, neznámý pocestný. A jestli se k nim prý může připojit, protože zaslechl, že se baví o nějakých tuze zajímavých novinkách. Oni na to, že ano, a jestli prý o ničem neslyšel, protože to by byl jediný, neboť o tom všem skutečně mluví celé město. Pocestný se tvářil tázavě, a tak

mu celý příběh vyklopili. A on kladl další a další zajímavé otázky. Ty učedníky zaujaly natolik, že je ani nenapadlo se zeptat, jak se ten podivný patron může tak zasvěceně ptát.

Jestliže se říká, že správné otázky jsou důležitější než správné odpovědi, tak tohle byl rozhodně ten případ. Stmívalo se a oni došli do Emaus, a protože jim bylo líto přerušit nit rozhovoru, přesvědčili pocestného, aby u nich přenocoval. On tedy, že ano - a tak se to stalo. Bylo totiž

potřeba něco zbaštit, pocestný se u stolu ujal iniciativy, lámal chleba - přesně tak, jak to dělal předtím jejich Mistr. A najednou se jim oči otevřely, oni pochopili, o koho kráčí a vzápětí pocestný zmizel.

Cesta do Emaus se od té doby stala symbolem duchovního hledání. Právě v něm jsou dobré a k jádru věcí jdoucí otázky někdy důležitější než kvantita odpovědí. A když se k nám na téhle cestě nenápadně připojí tajemný pocestný, určitě je na místě ho přemluvit, ať zůstane s námi.

Pavel Janošík

Slovo šéfredaktora

Milí čtenáři našeho Sborového zpravodaje,

vstoupili jsme do dalšího roku s nadějí, že bude radostný, příjemný a pro náš sbor přínosný. Za tu krátkou dobu, co vyšlo naše vánoční číslo, proběhlo hodně událostí. Samozřejmě nemůžeme opomenout vánoční program, ve kterém má již tradičně své místo hra. Letos jsme měli možnost vidět hry dokonce dvě, jednu v podání malých dětí, jednu v podání těch starších. Po svátcích následovala jedna akce za druhou, měli jsme co dělat, abychom to všechno zvládli. Ale zvládli jsme to, díky vám, obětavým pomocníkům, těm, kteří přiložili ruku k práci, ke službě. A je nás vždy dost, tedy těch, kteří něco promyslí, napečou, navaří, připraví, zorganizují a pak zase vše uklidí. Je to úžasné sledovat spolupráci všech ochotných sester a bratří. A vždy mne zaujme nasazení mládeže, která nejen organizuje podávání sborových obědů, ale dovede navíc i hudební doprovod a ještě nás všechny rozesměje veselými historkami. A nakonec to po nás s bratrem kostelníkem uklidí.

Těch akcí bylo hodně, o drtivé většině z nich se můžete dočíst v našem Zpravodaji.

Díky za všechny. Jen velmi těžce by se mi dělalo žebříček úspěšnosti, to opravdu nejde. Pro mne osobně byla ale snad nejdůležitější návštěva bratra synodního seniora a jeho manželky. Kázání, možnost rozhovorů, pohledy na věci církve, které nám třeba unikají, přátelský tón. A samozřejmě, budu i osobní, velice si vážím ocenění naší církve - pamětní medaile. Beru to velice vážně a s dojetím. Jak jsem již řekl, člověk v průběhu života dostává různá ocenění, klepání po ramenu, uznání. Já si v mém životě vážím dvou. Jedno je ocenění Výboru dobré vůle za sociální práci, které mi předával pan prezident Václav Havel a druhé je ocenění naší církve. To jsou zkrátka oblasti, kterým jsem se se svou rodinou nejvíce věnoval. Více snad v rozhovoru.

Stalo se již tradicí, že se snažíme vytvořit rozhovor i s někým z „velké“ církve nebo s někým z našich přátel. V tomto čísle vám představujeme prof. ThDr. Martina Prudkého. Volba této osoby nebyla náhodná, Martin spojuje své akademické vzdělání s lidským přístupem. Možná vás to bude inspirovat k tomu, abyste si přečetli

některou z jeho knih, které se převážně věnují Starému zákonu.

Na počátku každého roku konáme výroční sborové shromáždění. Je to nejvyšší orgán sboru, kdy všichni my, členové, máme právo a dokonce povinnost se vyjadřovat k životě ve sboru v loňském roce. Žel se stává, že zájem není velký, jako by to nebylo tak důležité. A přece zde slyšíme mnoho informací o činnosti všech sborových složek od dětí až po staršovstvo. Letos budeme obzvlášť hovořit o rekonstrukci modlitebny, ale také o tom, jak sbor bude pokračovat dále. V loňském roce jsme se stali významným hráčem na kulturním poli v našem městě, což je výborné, na druhou stranu bychom chtěli věnovat více energie podpoře sborových činností, které směřují dovnitř. Mnozí jsme si všimli, že nedělní účast na bohoslužbách, tedy centru života sboru, se nenápadně, ale postupně snižuje a ne vše probíhá tak, jak by mělo. Staršovstvo si toto uvědomuje a 15. - 16. května se proto sejde na dvoudenním setkání, kde se bude interními záležitostmi zabývat. Nepředpokládáme, že se nám podaří hned vše vyřešit, ale chceme hledat cestu, aby se všechny „vrstvy“ sboru v našem společenství cítily dobře, aby se nikdo necítil osamělý, abychom podporovali nemocné a potřebné.

Bratr synodní senior hovořil také o akci 5% A HLAVU VZHŮRU - KAŽDÝ SVÝM DÍLEM. Jedná se o celocírkevní plán, jak zvednout obětavost jednotlivých členů církve. Možná máte pocit, že se pořád mluví o penězích, ale, na druhou stranu, bez finančních prostředků by naše sbory nemohly existovat, neměli bychom kazatele a také bychom nemohli sloužit jiným a potřebným. Mne osobně na celé akci

zaujala myšlenka, že to není směřováno „vy byste to měli dělat,“ ale „já a má rodina by to měla dělat“. Nebudu sledovat ty druhé, ale podívám se sám na sebe, na své priority, na to, na čem mi záleží.

Naše staršovstvo je dobrým hospodářem, pečlivě zvažuje investice, ale může hospodařit jen s tím, co máme. Na výročním sborovém shromáždění určitě zbude prostor pro diskusi i na toto téma. Letáky k této akci jsou stále k dispozici při vycházení.

Jsou před námi Velikonoce, největší křesťanské svátky. Při jedné diskusi někdo prohlásil, že nám stát neudělal dobře, když určil Velký pátek jako státní svátek. V tu chvíli se vyklízejí kostely, lidé už ve čtvrtek večer odjíždějí na chalupy, na víkendy. Ale já jsem přesvědčen, že každý z nás v sobě nese toho Krista ukřižovaného, a i když není v Opavě, najde si jiné společenství, kde připomíná nejen oběť, ale také vzkříšení.

V tomto čísle je také vzpomínka na manžele Volkmerovy. Děkuji Aniče za těch pár řádků. Vždyť církev stojí na základních kamenech svých svědků. A když opomenu osobní vztah k rodině Volkmerových, který byl a je bezprostřední, tak si s úctou uvědomuji jejich nasazení, službu pro Krista i pro sbor. Díky za připomenutí, které vidím jako další výzvu pro rodiny, jejichž rodiče či prarodiče stáli při vzniku i provozu sboru. Napadají mne mnohá jména, jejich „děti“ určitě oslovím. Církev i opavský sbor potřebují mimo jiné čerpat z minulosti.

Děkuji všem přispěvatelům, kteří si našli čas a přeji pěkné čtení. A pokud máte někoho známého, pošlete Zpravodaj dále, od toho zde je.

Tonda Plachý
šéfredaktor

Kalendář akcí ve sboru v době vydání zpravodaje bohoslužebný program a veškeré akce pozastaveny až do odvolání z důvodu nastalé situace ve společnosti a v důsledku nařízení vlády České republiky.

V případě dotazů, potřeby pomoci, či zájmu neváhejte kontaktovat faráře sboru.

Bohoslužby jako centrum života sboru – VII

Večeři Páně předchází eucharistická modlitba, která se od dob staré církve užívá pro vyjádření vděčnosti a díkyvdání (eucharistia) jako základní polohy, v níž tuto svátost slavíme.

Tradičně tvoří její základní strukturu tyto prvky: preface – díkyvdání, které obsahuje chválu za konkrétní Boží jednání v Kristu, formulovanou obvykle se zřetelem k období církevního roku. Je zakončena plynulým přechodem k aklamaci sanctus. Sanctus je chvalozpěv andělů „Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů...“ (Iz 6,3). Společnou recitací (či zpěvem) se pozemský sbor věřících připojuje k nebeské bohoslužbě a oslavě Božích skutků. Anamnéze, do níž ústí preface a sanctus, je děkonné připomínání Božích skutků. Může být pojata široce jako rekapitulace dějin spásy od stvoření přes příběh Izraele, nebo úzce se zaměřením na příběh Ježíše Krista. Plynule přechází do slov ustanovení, která jsou pojata jako součást modlitební řeči k Bohu.

Po slovech ustanovení může být vložena společná aklamace označovaná jako tajemství víry: „Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme.“ Následující epikléze je prosbou o vstup Ducha svatého do dění večeře Páně. Bývá formulována jako prosba o spojení

účastníků večeře Páně s Kristem a mezi sebou navzájem. Někdy mohou být prosby o sjednocení s přítomnou i zvítězilou Kristovou církví vyjádřeny výrazněji v tzv. mementu („Pamatuj, Bože“). Eucharistická modlitba je zakončena trojičně formulovanou doxologií a společným „Amen“. Společnou recitací „Beránku Boží, který snímáš hřích světa, smiluj se nad námi a daruj nám pokoj“, vyjadřují účastníci Kristova stolu svou pokornou důvěru v Kristovu milost a prosí o dar pokoje.

Předsedající zve k účasti na večeři Páně slovy příhodných biblických veršů či jejich parafrázemi. Vhodnou formou vysluhování je rozdělení chleba a vína účastníkům v kruhu. Tímto způsobem je podtržen moment společenství. V průběhu vysluhování zpívá shromáždění písně, zní zpěv sboru, varhanní či jiná instrumentální hudba, nebo je ticho. Předání chleba a kalicha může vysluhující doprovázet vhodnými slovy, např.: „Chléb života“ a „Kalich spásy.“ Kazatel propouští jednotlivé kruhy účastníků vybranými biblickými verši a slovy „Jděte v pokoj.“ Modlitba po přijímání vyjadřuje vděčnost za přijatá dobrodiní Kristova stolu a prosby o jejich působení ve všedním životě, službě, či misii.

Pavel Janoščík

Historie sboru

Vzpomínky bratra faráře Karla Veselého, který působil v Opavě od 25. 8. 1947 do 31. 12. 1957, díl 6

V areálu psychiatrické léčebny v Opavě byla kaple, kde konala církev katolická občas bohoslužby. Zpočátku jsme konali i my služby Boží v této kapli (která byla majetkem léčebny, nikoliv církve římskokatolické), ale za nějakou dobu si církev římskokatolická na to stěžovala a žádala správu léčebny, aby nepovolovala konání českobratrských evangelických služeb Božích v této kapli, poněvadž prý je naší účastí kaple znesvěcena (nás nepovažovala církev římskokatolická za křesťany) a římskokatolický kněz ji musí po každých našich bohoslužbách znovu vysvětit, což se mu zdálo nepohodlné. Vedení psychiatrické léčebny vyhovělo žádosti církve římskokatolické a určilo, abychom my konali služby Boží ve společenském sále. Byl to veliký taneční sál, který byl i ke svému účelu vyzdoben. Konaly se tam plesy a jiné zábavní podniky (kino, divadlo, přednášky); bylo tam velké jeviště. Ten hlouček účastníků našich služeb Božích, čítající 15 – 25 členů, se v tomto velikém prostoru ztrácel. Proto po dvojích

– trojích bohoslužbách jsme žádali na správě ústavu jinou, vhodnější místnost. Byla nám nabídnuta místnost „rudého koutku“, jinou volnou místnost léčebna prý neměla, a tak jsme „rudý koutek“ přijali. Místnost byla vyzdobena vlajkami (naše, sovětská, dělnická – rudá) a hesly politickými a marx-leninskými a bustami marxistických a dělnických vůdců, ale to nám nevadilo. Soustředili jsme svou pozornost na Slovo Boží a byli jsme rádi, že můžeme pacientům léčebny posloužit zvěstí evangelia i svátostí svaté večere Páně. Pacienti se na služby Boží těšili a byli pozornými posluchači. Na stůl prostřeli bílý ubrus nebo prostěradlo a postavili naň kyticí květin, které pěstovali na zahradě ústavu. Do léčebny mě vždy provázel náš varhaník br. Lambert Pelan, který s sebou nesl v kufříku ze sboru zpěvníky. Doprovázel nás při zpěvu na harmonium, které tam správa léčebny dodala.

Pokračování příště

Rozhovor

... s Antonínem Plachým

Abych řekl pravdu, trochu jsi mne zaskočil tím, že rozhovor nakonec děláme narychlo u mne doma. Byli jsme totiž domluveni na tvém oblíbeném Hrochovi a já spoléhal, že při pivu něco zaimprovizuji. Žádné otázky jsem si

nepřipravoval a spoléhal na okamžitý nápad...

No tak to jsi špatný novinář.

Tvůj původní výběr místa mi totiž připadal jako dobrý oslí můstek. Jestli si vzpomínáš, s Honzou Lukášem jsme se před téměř čtvrtstoletím do Opavy přistěhovali ve stejný den a o pár týdnů později právě U Hrocha společně s tebou zapíjeli počátek naší opavské pouti.

Počkej, to bylo, jak Honza již od půl desáté pořádk spěchal domů, že musí dělat králíka, a nakonec jsme přišli ve dvě v noci na faru a Dagmar nám chystala jídlo a slivovici? Pořád ji obdivuji, kdyby cokoli udělala... a ona nás obsloužila.

...a s velkou grácií. Jak dlouho jste již vůbec byli tehdy v Opavě? Naši rodičové byli velmi dobrými přáteli a já si od malička pamatuji na Plaché z Hlučína.

No dlouho. Ale neřeknu ti letopočet, to ví Anička, ta ví přesně všechno, i den by ti řekla...

Tak to jsem měl udělat rozhovor spíše s tvou ženou.

To by bylo možná lepší, ale bylo by to na moc dlouho zase. No počkej, Daniel tam byl sedm let, a Honza... no takových osm devět roků určitě.

Takže před revolucí.

Ano, revoluci jsme prožili v Opavě.

A před tím to byl ten Hlučín? Rodiče tam bydleli vždy?

Ne ne. My jsme bydleli napřed na Máchové v Opavě, tam jsem se narodil (tedy... narodil jsem se v porodnici), a pak jsme se přestěhovali na Lidickou, na faru, a do mé

páté šesté třídy jsme tam bydleli a tatínek dělal kostelníka a kurátora.

A jak jsem si vás teda spojil s tím Hlučínem mi řekni?

On pak dělal v Armatuře v Benešově, potom šel na hornické učiliště do Ostravy a v Hlučíně dostal byt hornický. A vždycky říkal „mi haviře“. Přestěhovali jsme se tedy do Hlučína, já byl kluk v šesté třídě, a když jsme se s Aničkou vzali, naši nám ten byt nechali a přestěhovali se do Ostravy a my ještě pár roků v Hlučíně bydleli. Zdeňka se tam narodila. A pak opavské staršovstvo hledalo kostelníka, tak jsme se přihlásili do konkursu...

Takže jsi se po mnoha letech vrátil zpět...

Ano. Vyhráli jsme konkurs a nastěhovali se do Opavy. Krátce na to skončil farář Košťál a přišel Daniel Tomeš.

A pak jsi si dodělával školu, ne? To bylo v devadesátkách?

Ne, to bylo mnohem později, to jsem měl kolik... kolem pětaticeti, možná víc... čtyřicet.

A to byl ten začátek, kdy jsi se začal zaměřovat na sociální oblast?

Ne. Na sociální oblast jsem se začal orientovat v roce devadesát jedna, to jsme spolu s naší církví, adventisty, církví bratrskou a katolíky založili Samaritán. Měli jsme takovou představu, že budeme dělat pro seniory něco. Šli jsme na okresní úřad a přednosta nám řekl, že by chtěl, abychom dělali pro bezdomovce. A tak jsme začali vymýšlet azylový dům, což byla velká legrace, protože nikdo v republice s tím neměl zkušenosti, my už vůbec ne, a byl to jeden z prvních azyláků v republice. Doufám, že to natáčíš...

Tož to by mne asi miglo, kdyby to nešlo...

...jeden z prvních azyláků v republice, byl Olomouc, Havířov a Opava. Myslím, že Opava byla první, samozřejmě. Tam to bylo vlastně takové, že jsem spoluzakládal Občanské fórum v ústředí, kde jsem pracoval, a když se potom dělal seznam lidí, co se budou první propouštět, byl jsem na čelním místě. Tak jsem si hledal práci novou a počítal s tím, že budu v tom azyláku pracovat jako pečovatel. A potom náš kamarád, který by to asi vedl, onemocněl, a David Javornický, tehdejší kazatel církve bratrské, mě přesvědčil, abych dělal ředitele.

A ta škola, to vyústilo z těchto aktivit jako potřeba nebo...

Ne. Potom jsem dělal tříletý kurs kolem roku devadesát pět devadesát šest na ostravské universitě pro vedoucí azylových domů. Tu maturitu jsem si potom dodělával později.

A na kazatele jsi vystudoval kdy?

Na laického kazatele, tehdy laický kazatel nebo ordinovaný presbyter, teď je to výpomocný kazatel. Letos to je třicet let, co jsem byl v Opavě ordinován Pavlem Smetanou, náměstkem synodního seniora. Ta škola nehrála žádnou roli v mém životě. To bylo jen že jsem si dodělal maturitu.

Pak tvé aktivity stále narůstaly a ty jsi odešel z azyláku...

Pak jsem si ještě na ministerstvu dodělal tříletý kurs jako inspektor kvality sociálních služeb a mimo svou ředitelskou práci jsem dělal inspekce a dodnes dělám audity a lektoruji některé věci. Před 15 lety jsme si uvědomili, že potřebujeme být pod velkou organizací, protože nedosáhneme na evropské fondy a na nic jiného, tak jsme si

vybrali ze čtyř organizací Armádu spásy a Samaritán se stal jeho součástí. A tím se všechno změnilo, poněvadž oni mne pak posílali tam, kde vyhodili ředitele a já tam dělal něco čemu se dnes říká krizový manažer, takového blbce, který všechno udělá. To jsem byl v Karlových Varech, Havířově, v Ostravě na azyláku a v Ostravě na prevenci. Tam jsem skončil jako ředitel a před pěti lety jsem dělal metodika kvality služeb pro Armádu spásy v Čechách a pak rok na Slovensku, kde jsem zakládal sociální služby Armády spásy. Poslední rok před důchodem jsem byl pověřen založit oddělení kvality a rozvoje v Armádě spásy. Tak jsem ještě ten poslední rok dělal vedoucího, což jsem moc nechtěl, ale slíbil jsem to...

Takže jsi takový altruista, co to do důchodu doklepal s Armádou spásy.

Ještě tam mám nějaký úvazek.

Ale teď coby důchodce sis také nedal pohov.

No jo, stále dělám audity, ale to již postupně utlumuji, ještě něco dodělávám pro Charitu a něco pro olomoucký Klíč a v Armádě spásy mám nějaký úvazek - za rok 11 třídních auditů a ještě nějaké vzdělávání.

A jak máš to všechno nastaveno? Baví tě to, děláš ze setrvačnosti, nebo pro peníze nebo by ses rád již toho všeho zbavil a řekl jděte do háje, já již chci mít klid?

Možná to poslední by bylo nejlepší, ale já to neumím. Ještě dělám pověřence pro GDPR pro celou Armádu spásy v České republice, to znamená pro sociální služby i pro církve Armády spásy a teď jsem to chtěl položit, protože o ty prachy mi fakt nejde a chci mít hlavně klid, ale ještě do konce roku jsme se

dohodli, že to budu dělat dál. Já to neumím tak úplně ustráhnout, to zaprvé. Za druhé mne to baví, ta práce, a za třetí... co budu doma sedět a otravovat manželku, mrčet...

Já se ptám také z toho důvodu, že mnoho lidí ve sboru překvapilo, že jsi odstoupil z pozice kurátora. Co v tom hrálo podstatnou roli? Chtěl jsi mít v důchodu již pokoj, bylo toho na tebe moc vzhledem k tvým stávajícím aktivitám... já se přiznám, že jsem byl unavený jen z toho, jak jsi mi říkal, kde jsi byl a kam zase jedeš. Nebo v tom hrály roli třeba zdravotní problémy?

Asi v tom již byla celková únava, protože kurátora v opavském sboru dělám více než třicet let. A uvědomil jsem si, že kurátor tomu sboru dává nějaký ráz a není dobré, když jeden člověk ovlivňuje věci nějak hodně. Je potřeba něco jiného nebo někoho jiného, jiný směr, jiný pohled, jiné vnímání, a taky to byl rozhovor s mou dcerou, kdy se mne ptala, jestli jsem si již vychoval svého nástupce. Na to jsem nikdy nepomyslel a také bych nikdy neuměl vychovávat nějakého nástupce kurátora. To přeci nejde, někoho si vybrat a pak to do něj hustit. Ale zamyslel jsem se nad tím, již je to dlouho, jsem z toho všeho unavený, ta odpovědnost... Navíc nevím, jak dlouho tady ještě budu a chtěl bych si to ve sboru ještě užít jako aktivní člen, ale již nemít tu odpovědnost, kterou jsem vnímal velmi silně. To bylo asi v mém životě to nejtěžší, ta zodpovědnost, to mne vždycky žralo.

Takže to není nějaký zásadní zdravotní problém, který by mne nutil kamarádsky bát se o tebe...

Ne ne. Samozřejmě, zdravotní stav hrál v jistém podtextu svou roli, ale není to tak, že bych měl nějakou lhůtu, že by mi lékaři rekli tři měsíce a zabal to...

Na druhou stranu, s tvým hektickým životním stylem a pracovním nasazením nemohl jsi očekávat, že do důchodu protančíš jako mladík.

Je fakt, že mi to v poslední době hodně lezlo krkem, taková ta hotelová nemoc. Člověk přišel na pokoj a ještě si něco chystal na druhý den. Ale furt ty zdi...

Dobře, teď trochu pozitivněji. Co tě těší?

Již jsem to říkal mnohokrát. Medaile a ocenění člověk dostává, ale nejvíce si vážím těch dvou: z Výboru dobré vůle, kterou mi předával pan prezident Václav Havel za sociální práci a pak tu za církevní práci, protože jsem celý svůj život věnoval práci v církvi na různých postech, od sborových až po celocírkevní, někdy opravdu nelehkých, a tak mi to opravdu udělalo velkou radost. Ale už zase si myslím, že se již kolem toho dělá zbytečně velký humbuk.

Dobrá, tak to vyvážíme věci ne tak rozjásanou. Jak to vidíš s budoucností církve, dokáže se z nároků na financování shrabat?

Nedokáže. Protože to, po čem jsme volali ještě za doby totality a posílali jsme dopisy ze synodu na tehdejší ministerstvo kultury a vnitra, že chceme být samostatní, tak jsme si neuvědomili, co to znamená. Že to vlastně záleží na nás, na každém z nás, jak budeme naše sbory financovat, mnoho z nich zanikne. Hledají se cesty, aby to bylo co nejméně bolestivé, je možné, že třeba celé Jesenicko bude bez jediného sboru, že tam zůstane Šumperk, malé sbory se finančně neudrží, a také lidé umírají, zůstane méně sborů a je si třeba říct, jaká bude role farářů v té době. Jestli budou mít tři čtyři sbory, pak si myslím, že ta jejich práce ztrácí význam, protože se z nich stanou úředníci, kteří budou křtít,

pohřbívat, oddávat a povedou nějakou agendu a nebudou mít čas na pastorační, na osobní kontakty s lidmi, na čemž si myslím že sbor stojí. Já razím cestu, a ne vždycky najdu pochopení, nechat sbory, ať tedy samy zaniknou. V Javorníku vždy říkám: pokud ještě postavíte staršovstvo, mějte sbor, až staršovstvo nepostavíte, tak to zabalte. Prozatím mají sedm členů a šest je ve staršovstvu, tak to funguje, ale zase jít a říct těm lidem, sbor končí, budete muset jezdit do Jeseníku, to také není jednoduché.

A jak to vidíš v Opavě?

Jako restituenti prozatím nehradíme personální fond v plné výši, a tak se nám – i díky rozumnému hospodaření staršovstva – podařilo našetřit na investice, na stavební věci. Ale náklady na provoz sboru se zvyšují rok od roku a tak jsem rád, že vznikla iniciativa synodní rady Hlavu vzhůru, a moc se mi líbí názor Daniela Ženatého, který zazněl i tady v Opavě, že to není návod pro druhé, ale hlavně návod pro mne. Co já s tím udělám, bez ohledu na druhé, jak já jsem zodpovědný. A myslím, že v našem sboru hospodaříme dobře, nerozhazujeme, že zvažujeme investice a máme šanci přežít. Bude také záležet na lidech ve sboru, bude záležet na práci s lidmi ve sboru, na vytváření kontaktů. Je tady několik mladších rodin, které holt – ať se nám to líbí nebo ne – by to měly po nás převzít, a tak bychom se jim měli také věnovat.

Dejme tomu, že sbor tedy není úplně na pokraji bankrotu a na nejnужnější provozní věci stále má. Když se ale podíváme na strukturu příjmů blíže, stojí financování sboru na několika rodinách, které teď jsou v produktivním věku. Budeme mít dostatek mladých, kteří tuto roli v budoucnu převezmou?

My jsme s mou sestrou Dobrou od malička vyrůstali v opavském sboru a jsou to skvělé vzpomínky. Ve sboru jsme se cítili dobře, lidé nás měli rádi, my jsme měli rádi je, mohli jsme tady blbnout a řídit. Tak si říkám, že i my bychom ve sboru měli vytvořit takové prostředí, takovou atmosféru, že se lidé budou cítit dobře. Když budou starší a nemohoucí, tak sbor s nimi bude, když jsou mladí, tak jim vytvořit nějaké podmínky, podporovat je. Měli bychom si říct, které oblasti sboru musíme budovat a diskutovat, jestli mají být ohlášky na konci nebo na začátku bohoslužeb, jsou samozřejmě důležité, ale nic sboru nepřinesou. Spíše se bavit o tom, co pro lidi můžeme udělat, jak nedělní školu ještě více zaktivizovat a udělat víc pro děti, dělat pro ně akce, aby se tady cítily jako doma, aby věděly, že na ně ve sboru myslíme.

A myslíš si, že k tomu by mohla přispět i snaha náš sbor otevřít i lidem z venku prostřednictvím besed a koncertů, že by tím mohlo dojít k nějakému občerstvení sboru? Nebo to považuješ jenom za takovou spíše – v dobrém slova smyslu – marketingovou záležitost?

Myslím si, že kromě Benjamína Rolla, který hodně mluvil o církvi a o Bohu, to není misie. Ty akce jsou především o tom, že lidé vnímají, že tady není jen katolická církev, ale také československá církev. A možná že nějaké jedince někdy v životě, když budou mít těžkou chvíli, napadne: hele, tam je evangelický sbor, tam je nějaký farář, tak tam zajdu. Ale myslím si, že to není zdrojem nových věřících. Je to spíš informace, že sbor tady existuje, je otevřený, dělá nějaké akce... Já bych se stejně možná více soustředil na nějaké akce vnitro-sborové.

Takže nakonec stejně pracujeme s materiálem, který máme.

Zrovna teď jsem byl dva dny v Olomouci u Lukášů, a tak jsme si probírali lidi ze sboru... a vlastně co tady přišly aktivní rodiny, tak přišly z jiných sborů. Ale že by někdo přišel úplně zvenku, taková ta generace za Daniela Tomeše...

Tak to byla ale také jiná doba, církev se vnímala v poněkud odlišnější poloze, než jak je vnímána dnes.

Ale lidi zvenku, kteří by přišli do sboru, lidi, kteří nebyli věřící, v takovém množství nejsou. Zkoušejí se různé věci. Kdysi jsme uvažovali o klubech Alfa, které běží v mnoha sborech a oslovují lidi, někdy z toho je křest, nebo někdo se udrží ve sboru... Nějak ty lidi oslovovat.

Z tohoto pesimistického pohledu by potom plynulo, že církev je nutně odsouzena k zániku, poněvadž jestliže se členové sboru etablojí zase jenom z rodin, které v nějakém sboru již působily, tak takový ten církevní incest nemůže být perpetuum mobile, hybnou silou do nekonečna.

A přitom takovou pevnou součástí sboru je rodina. Tak jsem si říkal, kolik je tady u nás, v našem sboru, třígeneračních rodin, které chodí, a moc jsem jich nenapočítal. Je to o předávání evangelia v rodinách, což je také složité a těžké. Ono se říká, že náš národ je ateistický, což je hloupost. Není ateistický. My jsme jedna ze zemí, která nejvíce věří v nejrůznější magie, numerologii a já nevím v co všechno ještě, ale proč ti lidé nevěří v Boha? Proč věří v nějaké sedmičky nebo šestky, kde jsme jako církev udělali chybu? Jak to, že po roce osmdesát devět se nenaplnily lavice, jak jsme si to představovali? Svoboda, ti lidi tam vtrhnou, kde jinde než v církvi by chtěli být? Není to

tím, že třeba nevytváříme příjemné prostředí, že se lidi necítí dobře u nás, teď myslím obecně v církvi, co těm lidem nabízíme...

Tak nabízíme jim pořád to stejné, na té zvěsti zase tolik toho moc vymyslet nejde a jde jen o to, jak to oplácáš kolem, aby to bylo více či méně atraktivní pro lidi zvenku. Já jsem v tom celkem příkrý... pokud církev nemá na to, aby přitáhla mladé lidi, protože na těch by to mělo stát do budoucna, tak proč by měla existovat?

A v čem atraktivní?

Mluvil jsi o tom sám... proč lidi nenaplní ty lavice, necítí se u nás dobře? Aby naplnili kostely, tak když ne proto, aby šli za slovem Božím, musíš je do toho nakopnout nějak jinak. Pokud by šlo pouze o tu zvěst, nemusíš řešit nic, to jenom sedíš a počítáš ovečky.

Ale k tomu ještě patří to společenství. Asi se nebudeme cítit dobře, když přijdeme v neděli na bohoslužby, uslyšíme dobré kázání a pak přijdeme za týden znova. Jestli vytvářet nějaké společenství víc, klást na to důraz...

Já si myslím, že na tom společenství právě stála ta atraktivita církve před revolucí. Že to bylo právě to společenství, které se v jistém směru vymykalo tehdejšímu mravům a jakmile potřeba svobodného vyjádření pominula, tak jsme vlastně tohle škrtli a mělo zůstat to druhé. Ale to asi nezůstalo, poněvadž kdyby to zůstalo, tak se sbory netřesou v základech.

Ale já dělám s lidskou bolestí a lidskou bídou a vidím tolik osamělých lidí, kteří potřebují povzbuzení a proč nejdou k nám? Mluví o tom s mým švagrem, který jeden

den v týdnu věnuje práci v hospici ve Valašském Meziříčí a celý den se nenudí, pořád vede rozhovory s lidmi, ale to jsou lidé, kteří ani nezaplatí salár, ani nevstoupí do církve... dědictví by mohli snad odkázat ☺ A ti lidé si chtějí povídat, chtějí se sdílet, vykládají mu o svých životech a svém utrpení. Ale to jsou lidé na konci života...

To jsme toho ale moc nevyřešili. Pro tyto lidi církev buduje zařízení, snaží se jim pomáhat, ale budoucnost sborů se okleštila na to, kdo tam vyrůstal od malička, tak zůstal, a ani to již neplatí, protože děti odcházejí na školy a do světa... Já to vidím dost pesimisticky.

Já bojuji za malé sbory a jsem tím známý. Takže malé sbory neshazují, ale na druhou

stranu jsem přijal, že ty sbory skončí. Jako všechna společenství, která nemají svůj smysl. Když tam nejsou lidi, tak prostě zaniknou. Pro tři nebo pro pět lidí nebude farář, co by dělal? Tak zkrátka ty sbory nebudou. Majetky prodáme, což také není jednoduché, prodat kostel někde na vesnici, ale musíme se s tím smířit a budovat ta společenství, kde lidé chtějí být, jsou schopni pro to něco obětovat a nesou víru. Nesmíme zapomínat na tu víru a já věřím, že Hospodin církev zachová, a ne proto, abychom byli tím morálním hlasem ve společnosti, ale abychom nesli Kristovo evangelium.

Rozhovor vedl Dan Trampler

Rozhovor ...

s prof. ThDr. Martinem Prudkým z Evangelické teologické fakulty UK.

Prof. ThDr. Martin Prudký je [český evangelický teolog](#) a farář, [biblista-starozákonník](#) a [hebraista](#). V letech [2005](#) až [2010](#) působil jako [děkan Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy](#) a v letech 2010 až 2014 jako [prorektor na těže univerzitě](#). V roce 2014 byl jmenován profesorem v oboru evangelické teologie. Nyní je vedoucím katedry Starého zákona. To jsou jen velmi stručné informace o jeho bohaté akademické činnosti. S Martinem Prudkým jsem měl možnost se setkávat na synodech i na jiných církevních akcích, které jsou mimo jiné úžasným místem k navazování vztahů. Velmi mne zaujaly jeho příspěvky, postřehy a názory.

A co pro mne bylo velice důležité, že to vše dovedl podávat se svým specifickým úsměvem, pozitivně. Velmi si vážím lidí, kteří mají naší církvi co předat, jsou optimisticky naladěni, vnímají i odlišné názory a jsou zodpovědní. Martine, díky za to, že sis i přes svůj plný kalendář a přes zdravotní problémy udělal čas pro odpovědi do našeho Zpravodaje, vážíme si toho.

Martine, svou kazatelskou činnost jsi začínal ve Vizovicích a v Praze - Horních Počernicích, pak už jsi směřoval k akademické činnosti. Bylo to pět let práce „v terénu.“ Co Ti to dalo a jak jsi vnímal jako čerstvý absolvent naší fakulty práci ve sboru?

Ano, v roce 1985 jsem do služby v naší církvi nastoupil jako seniorátní vikář Východomoravského seniorátu. Bydleli jsme s rodinou ve Vizovicích a o tento sbor jsem se naplno staral. Současně jsem měl nějaké dílčí povinnosti u seniora Jaroslava N. Staňka na Vsetíně a kazatelsky jsem jezdil po celém seniorátu. To byla výborná zkušenost. Na jedné straně být v jednom sboru naplno, na druhé straně sbírat podněty z celého seniorátu a z rozmanitých tradic jeho jednotlivých sborů.

Rozhodl ses pro akademickou dráhu, konkrétně ses zaměřil na Starý zákon. Co Tě na něm tak zaujalo?

Během studia jsem dva semestry strávil v Amsterdamu. Tam tehdy byla skvělá sestava učitelů, někdejších žáků profesora Kornelia H. Miskotteho, které spojovala velice zajímavá, inspirativní, v Bibli – a zejména ve Starém zákoně – ukotvená teologie. Jejich přístup k biblickým textům a jejich metody výkladu a interpretace Písma měly některé společné důrazy s tím, co jsem znal z našeho prostředí od žáků Slavomila C. Daňka, zejména od mých pražských učitelů Jana Hellera a Pavla Filipiho. V centru všemožných otázek, které v biblických látkách můžeme studovat, zde byl ústřední zřetel ryze teologický – otázka, co vlastně Písmo dosvědčuje o Bohu, v

jakém smyslu, v jakých souvislostech a s jakými kritickými hranami mluví bibliční svědkové o Hospodinu, Bohu Izraele, a v jakém smyslu je to současně svědectví o Bohu našem, kterého my sami rozpoznáváme v Kristu. Toto zaměření na žhavé jádro biblické zvěsti – nikoli na pragmaticky zaměřené „cviky a triky“ farářského řemesla – mě tehdy nadchlo a celý život z něho čerpám.

Prošel jsi také různými posty, ať už jako profesor nebo děkan naší evangelické fakulty, nebo jako prorektor University Karlovy. Je to určitě velká odpovědnost stát v čele vysoké školy. Jak se dá nést odpovědnost?

Odpovědnost se samozřejmě dá nést různě. Snažil jsem se orientovat se podle dobrých vzorů a příkladů, které jsem v životě potkal. A snažil jsem se brát vážně a pokorně úkol, do něhož jsem byl postaven, a sebe sama naopak příliš vážně nebrat. Právě v těch „třeskutě vážných“ starostech osvobodivě pomáhá zdravý humor. Samozřejmě se mně také otevřely nové dimenze staré známé prosby „neuved’ nás v pokušení...“

Vzpomínám si, jak jsme se kdysi potkali v Olomouci na nádraží. Byl jsi členem „poradního orgánu“ Doc. Gabriely Ivany Vlkové, která byla první a asi jediná děkanka Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci. Jak ses v této roli cítil? Musela to být hodně zajímavá práce v rámci ekumény.

Ano, už řadu let jsem členem vědecké rady Cyrilometodějské teologické fakulty UP v

Olomouci. Začalo to už v roce 2003, když se děkanem stal doc. Petr Chalupa. Ten mne takto poprvé přizval a další děkani – dr. Gabriela Ivana Vlková i dnešní prof. Petr Tavel vždy toto pozvání obnovili. Této spolupráce si hodně vážím. Je to výraz vzájemné důvěry a konkrétní ekumenické spolupráce v jednom z důležitých orgánů akademické samosprávy.

Samozřejmě i naše fakulta má takové externí členy ve své vědecké radě. Z olomouckých kolegů dlouhá léta věrně působil v naší vědecké radě prof. Miloslav Pojzl. Po jeho úmrtí převzal tuto štafetu doc. Petr Chalupa a nyní se na této spolupráci podílí také doc. Vít Hušek. Navzájem si tak pomáháme a snažíme se prospívat naši společné věci v akademickém prostředí.

Samozřejmě nemůžeme přehlédnout stoleté výročí naší fakulty, Ty jsi v roce 2005 – 2010 stál v jejím čele jako děkan. Já vím, bylo Ti už určitě položeno mnoho dotazů, k tomuto výročí bylo vypracováno mnoho materiálů včetně videa, ale přesto, pokud ses sám trochu zamyslel nad svou rolí a funkcí fakulty, co to pro Tebe třeba osobně znamenalo, nejen na ní studovat, ale také stát v jejím čele?

Každé výročí je dobrou příležitostí ohlédnout se, pokusit se kriticky vyhodnotit dosavadní cestu a poučit se z ní. Když jsme vloni na podzim pořádali několik akcí k fakultnímu jubileu, byla mezi nimi také celodenní konference o stoleté cestě, současném stavu a perspektivních trendech evangelické teologie v našem tuzemském

prostředí. Myslím, že byla docela zdařilá. Příspěvky, které na konferenci zazněly, už brzy vydáme v prvním z letošních čísel našeho fakultního časopisu *Studie a texty ETF* (dostupné online: <http://www.etf.cuni.cz/sat/>).

Když jsem si vloni připomínal, co důležitého se odehrálo v době mého děkanského působení, uvědomil jsem si, jak rychle se proměňuje prostředí, v němž naše fakulta působí a v němž musí promyšleně utvářet svou cestu. Tehdy, před 15 lety, nám dělala starost generační obměna učitelského sboru a současně jsme zaváděli nový systém studijních programů. To nás dnes už tolik nepálí, v těchto oblastech řešíme spíš jen dílčí jednotlivosti. Velké starosti dnes ale máme o dostatek dobrých studentů. Potřebovali bychom jich výrazně víc a perspektivně se to může stát vážným problémem.

Pokud bych měl mladší děti a ony se mne ptaly, proč by měly studovat naši fakultu, co bys jim řekl?

Ať se přihlásí na některý z našich dvou stěžejních studijních programů – buď *Evangelickou teologii* nebo *Pastorační a sociální práci*. Oba programy nabízejí velmi dobré vzdělání v daném oboru. Oba směřují ke konkrétnímu povolání, které je potřebné, které má smysl a může se stát celoživotním posláním (co víc si přát?!). Oba programy nabízejí jak vedení zkušenými, inspirativními učiteli, tak soužití s dobrými spolustudenty – tedy přátelské a motivující prostředí. A v neposlední řadě, i když jsou oba uvedené studijní programy zacíleny na vzdělání pro konkrétní povolání, mají oba

širší záběr a velký potenciál „přenosu“ získaných znalostí a dovedností pro práci v jiných oborech. Mezi našimi absolventy máme jak výborné faráře a skvělé sociální pracovníky, tak i velmi úspěšné pracovníky v jiných oborech (od soukromého podnikání až po vysoké posty v diplomacii). A k tomu ještě jedno důležité rozšíření – studium samozřejmě nenabízíme jen čerstvým maturantům. Při zaměstnání nebo i v denním studiu u nás může studovat doslova každý a každá, kdo má zájem. I ti, kdo se na své životní cestě rozhodnou studovat později, jsou často vynikajícími studenty a výrazně obohatí jak životní zkušenost svou, tak sdílenou zkušenost fakultní studentské obce – ať už své vzdělání nakonec někdy uplatní profesně nebo ne. V dnešní době, kdy je studium členěno do menších celků (tříleté bakalářské, dvouleté magisterské, čtyřleté doktorské), lze pro téměř každého zájemce najít vhodnou nabídku, kde začít či jak navázat na předchozí vzdělání a jak se významným způsobem posunout dál..

Pomalu vstupujeme do postní doby, blíží se Velikonoce. Jak to osobně prožíváš? I když nejsi kazatelem

Dílnoy

Na tvořivé dílny jsme si v našem sboru zvykli natolik, že už možná ani nevnímáme, kolik je vždy potřeba úsilí, materiálu, času, nervů... , ale i kolik krásných okamžiků nám společná setkávání přinášejí. Pro mě osobně je dílna vždy velkou radostí, už jsem se oprostila od představy, že toho musíme udělat co nejvíce, že se toho má hodně

konkrétního sboru, určitě dle potřeby sloužíš.

Jako kazatel se snažím sloužit tak, jak přicházejí pozvání a jak lze všechnu práci zodpovědně stihnout. Často jsem do sborů či na různá církevní a ekumenická setkání zván k přednáškám – to považuji za důležité a snažím se vycházet takovým pozváním vstříc. Letos budu většinu postní doby trávit v Izraeli. Už řadu let spolupracujeme s univerzitou v Tel Avivu a jednou či dvakrát do roka jezdíme se skupinami studentů na archeologické stáže. Od poloviny března nás letos zase čekají dva týdny práce na vykopávkách nedaleko Jeruzaléma. Na Velikonoce však budeme, jak doufám, zase už v pořádku zpět a budeme je moci prožít obohaceni o nové znalosti a zkušenosti z prostředí, kde biblické látky vznikaly.

Martine, díky za Tvou otevřenost a za odpovědi.

Rozhovor vedl Tonda Plachý

prodat a že to vše musí být dokonalé, mnohem cennější je pro mne čas strávený s lidmi na faře. Ještě nezapadla vzpomínka na vánoční dílnu, která se loni na začátku adventu moc povedla. Trošku jsme přizpůsobili program našim malým a nejmenším a dopoledne jsme vyráběli s nimi. Při prodeji jsme opět vybrali

dostatek prostředků na zaplacení poplatku v rámci adopce na dálku, za což všem děkujeme. Ale hledíme vpřed a už teď chystáme velikonoční dílnu a to na 28. 3.

2020 od 9 hodin – opět s přespáním na faře. Přijďte i Vy!

Simona Kopecká

Seniorátní mládež v Opavě

V pátek 13. 12. 2020 k nám přijeli mladí lidé z našeho seniorátu na společnou mládež, která nesla téma Tanec. Nashromáždilo se nás asi 25 z Olomouce, Opavy, Prostějova a Ostravy. Duchovní program vedl farář Pavel Janošik. Večer se sál proměnil v parket, kde jsme se učili tančit. Přespali jsme do soboty. Ráno účastníci opět odjeli domů.

Akce sklídila velmi pozitivní ohlasy a dokonce se jí podařilo zaujmout i méně aktivní mládežníky, kteří obvykle na akce nejezdí. Příští společná mládež se bude konat v Prostějově a její téma bude Nářečí.

František Janošik

Vánoční hra I

„Já jsem dveře. Kdo vejde skrz mě, bude zachráněn, bude vcházet i vycházet a naleznou pastvu.“

Jan 10, 9

Představení na posledních bohoslužbách před Vánoce se v našem sboru stalo již dlouholetou tradicí. Stejně tak se i letos před našimi zraky událo cosi nečekaného. Všichni, kteří přišli, měli možnost zhlédnout jedinečné divadelní představení, v němž excelovali mládežníci, děti i dospělí. Velkolepá hudební čísla, včetně poslední téměř muzikálové písně doplněné taneční choreografií, na klávesy doprovodila Hanka Plachá.

Přesto to ještě na generálce vypadalo, že hra nebude schopná uvedení. Nebylo jediné

zkoušky, na které by se sešel kompletní ansámbly. Ještě několik dní před premiérou přibližně polovina herců neuměla své texty. Na generálce nám chyběly některé rekvizity a nejdůležitější (a vlastně jediná) kulisa – obrovské dveře – se v průběhu hry začala rozlepovat a my všichni trnuli, zda vydrží až do zdárného konce.

I přes všechny nástrahy se nám ale s Boží pomocí podařilo předvést náš kousek s názvem Dveře. Snad nám tato hra bude neustále připomínat své poselství, tedy abychom nezavírali dveře našich srdcí před Kristem, ale naopak je nechali dokořán otevřené a nechali jej volně vstoupit do našich životů.

Katka Kopecká

Vánoční hra II

Děti z malé nedětky vystoupily na slavnostní předvánoční neděli také. Své vystoupení zahájily písní Když se pán Ježíš narodil.

Malé děti letos vyprávěly tradiční vánoční příběh o narození Ježíše v Betlémě svým způsobem. Celý příběh zpestřily papírovými loutkami, které během vyprávění zapichovaly do připraveného chléva. Na

konci příběhu tak vznikl krásný Betlém, kde byly kromě Marie, Josefa a Ježíše také postavy tří králů a zvířata. Závěrem zazněla společná píseň Narodil se Kristus Pán.

Děkuji všem rodičům za vzornou přípravu a nácvik s dětmi.

Daniela Klímková

O Aliančním týdnu, spolupráci a otevřenosti

Byl jsem požádán, abych napsal něco o Aliančním týdnu modliteb. Koná se pravidelně, každý rok začátkem ledna a tvoří ho řada osmi modlitebních večerů v jednotlivých protestantských církvích v Opavě. Důležité je, že se s našimi bratry a sestrami ve víře každoročně scházíme, modlíme a udržujeme alespoň základní povědomí jedněch o druhých. Letošní ročník byl věnován nadčasovému odkazu Jana Amose Komenského. Alianční týden modliteb, stejně jako pravidelné čtvrtletní setkání opavských duchovních, jsou výrazem vzájemné spolupráce a zájmu. Ne však jistě jediným! Již několik let sbor spolupracuje s místní skupinou České křesťanské akademie, v jejímž čele stojí manželé Bittnerovi z římskokatolické církve. Společně pořádáme přednášky v aule Slezské univerzity. Přednášejícími jsou významné křesťanské osobnosti. Nadále jsme také otevřeni spolupráci s místními charitativními organizacemi, především s Armádou spásy.

Něčím zcela novým je spolupráce s lidmi kolem Hradeckého slunovratu (Václav Müller, Ivo Mludek a další), kteří organizují hojně navštěvovaný letní multižánrový festival na zámku v Hradci nad Moravicí. Během roku se konají Večery s Hradeckým slunovratem – především besedy a koncerty. Vše se děje na bázi dobrovolnictví a velmi sympatická je vazba na opavskou Charitu. V listopadu loňského roku jsme poskytli Hradeckému slunovratu pomoc v nouzi-totíž možnost pořádát v naší modlitebně besedu s novinářem

Jaroslavem Kmentou, když její konání na jiných místech nebylo možné. Sborový dům se tak pro jeden večer stal místem setkání lidí napříč různými skupinami. Také místem rozhovorů, třibení názorů, překonávání bariér, vzájemné podpory a nalézání toho, co je nám přes všechny rozdíly společné. Slovo dalo slovo a zrodil se nápad spojit síly, pokusit se o spolupráci a uspořádat společně opět něco podobně inspirativního. Jelikož mi velmi záleží na tom, aby se při akcích konaných v našich prostorách nevytratil duchovní rozměr, přišel jsem s myšlenkou uspořádat v dalších měsících koncerty skupiny Půljablkoň a Jardy Svobody. Jejich písně jsou totiž právě takové! Podarilo se mi také pozvat na besedu evangelíka a hudebního publicistu Jiřího Černého, s nímž nedávno vyšel rozhovor v časopisu Český bratr. Předběžně na příští rok přislíbil přednášku s besedou další známý evangelík – architekt a herec David Vávra. Obojím byli organizátoři Hradeckého slunovratu nadšeni. Navázaná spolupráce mne těší, mám naději, že se při akcích, které máme naplánované, opět naše modlitebna zaplní a lidé spolu prožijí něco vzácného. Se staršovstvem našeho sboru jsem domluven, že akce společně vyhodnotíme a další případné spolupráci dáme určitá pravidla. V podobném smyslu silná byla pro mne i beseda s Benjaminem Rollem, kterou jsme pro změnu pořádali ve spolupráci s místní skupinou Milion chviliek pro demokracii. O ní se více dočtete v samostatném článku.

Těší mne, že nejsme uzavřeným církevním společenstvím a lidé zvenčí o nás začínají více vědět. Mimochodem, stoupla sledovanost našeho sborového webu a facebookového profilu. Téma naší osobní otevřenosti i otevřenosti našeho sborového

společenství, stejně jako téma hranic této otevřenosti, považuji za důležité. Rád bych o něm s vámi diskutoval a společně hledal její zdravou i biblicky zakotvenou míru.

Pavel Janošík

Setkání s Benjaminem Rollem

Dne 9.1.2020 se v naší modlitebně konalo přátelské setkání s občanským aktivistou, spoluzakladatelem, místopředsedou a mluvčím spolku Milion chviliek a hlavně studentem Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, Benjaminem Rollem. O pozvání Benjaminu jsme na staršovstvu uvažovali již dříve a byli jsme rádi, že celou akci nakonec zorganizoval Milion chviliek Opava. Setkání moderoval (velmi pěkně a citlivě) farář našeho sboru Pavel Janošík. Já sama jsem byla na Benjaminu zvědavá, protože, ať už se nám to líbí nebo ne, on, Mikuláš Minář a zapsaný spolek Milion chviliek se za dva roky své činnosti stali natolik mediálně známými, že jsem chtěla vidět tak mladého člověka, který má tu drzost a odvahu promlouvat k desítkám tisíců lidí. A byla jsem překvapena, vlastně celé dvě hodiny mě tento člověk příjemně překvapoval nejen tím, jak kultivovaně mluvil, ale hlavně tím, co říkal. Byla jsem moc ráda, že po mnoha letech slyším o politice a o demokratické společnosti mluvit někoho, kdo neútočí, nemluví hrubě, nemluví z něho nenávisť, nedostatek vzdělání, neznalost situace...

Setkání bylo složeno ze dvou částí. Byl to asi hodinový dialog Pavla a Benjaminu a pak přišla část, kdy jsme se my, diváci, mohli na cokoli zeptat. Celý večer byl prokládán hudebními vstupy, které zajistila

naše mládež (a patří jim za to velký dík - bylo to opravdu krásné).

Z toho všeho, co ten večer zaznělo, bych chtěla uvést pár myšlenek, které mi nejvíce utkvěly v hlavě. Je obdivuhodné, že tyto myšlenky hlásají mladí lidé, kteří totalitu nikdy nezažili... Spolek Milion chviliek nemá za cíl útočit na jednoho politika, spíše se snaží, aby v naší zemi byla zdravá demokracie a nedocházelo k centralizaci moci. Podporují aktivní občanskou společnost, občanskou angažovanost a kultivaci veřejné diskuse. Snaží se o spojování lidí, kterým záleží na demokracii, na slušném chování a na slušném vedení státu.

Tak tedy, slovy Benjaminu - každý z nás nese odpovědnost. Každý z nás může udělat něco dobrého, například ve své vesnici, ve svém městě. Tak neseďme ve svých čtyřech zdech a dělejme a zajímejme se o to, co se děje kolem nás. Buďme vděční, že všichni můžeme svobodně projevovat své názory a že můžeme vést dialog s těmi, se kterými sympatizujeme, ale i s těmi, se kterými nesouhlasíme.

Celý večer s Benjaminem si můžete přehrát na tomto odkazu:

https://www.youtube.com/watch?v=NpYl5qeQHcY&feature=share&fbclid=IwAR3WUk4_4-QiV02IIJKzKEQD7LkR9OtEo74F2NqIZ05rCxIp6xqfQjY0jEU

Simona Kopecká

Nezapomenutelné setkání s Charliem, klukem z fary, po letech znovu na faře

Ten příběh je v opavském sboru všeobecně známý. V době, kdy v Opavě působila kazatelská stanice ostravského sboru, byl v srpnu 1947 povolán za duchovního správce farář Karel Veselý, který byl 9 let farářem v Prusinovicích, v kraji pod Hostýnem. Přišel do Opavy s manželkou Dobromilou a dvěma malými syny – Pavlem a Jiřím. Jeho působení začalo 25. srpna 1947. Stanice neměla budovu, kde by se členové mohli scházet, nebyl zde byt pro faráře, německou evangelickou faru i kostel obsadila církev husitská a tak bratr Karel Veselý s rodinou bydlel v soukromém bytě v domě blízko kostela. Ihned se však ucházel o dvojdoměk, který sousedil s kostelem a s pomocí několika bratří se pustil do jeho přestavby. Vznikl tak byt pro faráře, byt pro kostelníka a modlitebna, v níž se konaly bohoslužby nejprve jen v zimních měsících a po zabrání kostela celoročně, jak je tomu až dodnes.

Celé pozeňnané úsilí o založení samostatného sboru bylo korunováno rozhodnutím synodní rady ze dne 12. února 1948, kdy zřídila s účinností od 1. února 1948 samostatný sbor ČCE v Opavě, který pokrýval všechny politické obce a osady soudního okresu opavského a podstatnou část soudního okresu hlučínského. 13. března bylo zvoleno první dvanáctičlenné staršovstvo, kurátorem se stal bratr Stanislav Bař'a. 11. dubna byl zvolen prvním farářem sboru bratr Karel Veselý. A tak již v prosinci 1949 byl slavnostně otevřen sborový dům na Lidické ulici č. 2 a 4 za přítomnosti 90 členů sboru. Farář Karel Veselý, který se zasloužil o vznik jednoho z prvních konsolidovaných sborů na severu Moravy a ve Slezsku, pilně

pracoval v opavském sboru do 31. prosince 1957 a v lednu 1958 odešel do Ostravy. Pramenem poznání toho, co se v té době v opavském sboru dělo, jsou vzpomínky Karla Veselého, které rovněž vychází na pokračování ve Sborovém zpravodaji. Po práci v ostravském a orlovském sboru se ve výslužbě spolu s manželkou odstěhovali do Prahy ke svému synovi, kde také oba zemřeli.

A nyní se stalo cosi nečekaného. Naskýtá se nám pohled z jiného úhlu na stejné dění v týchž místech. Bratr Pavel Veselý, který přišel s rodiči a s bratrem do Opavy když mu bylo 5 let a 4 měsíce, se v myslí vrátil do poválečné Opavy a napsal svižnou vzpomínkovou novelu „Charlie, kluk z fary“, v níž se prolínají autorovy dětské zážitky z Opavy, ostravská divadelní tvorba 60. let i dopady normalizačního dusna. Mozaika historek postupně přerůstá v nenásilné sdílení zápasů o pravdivou životní orientaci a vděčnost za to, čím otec i fara autora vybavili do života. Fara, na níž s rodinou prožil takřka 10 let. Více o autorovi se můžete dozvědět např. na stránkách www.pavelvesely.cz. Dlužno zmínit, že to není jeho první kniha, do světa poslal také knížky „S Kristianem Kodetem o Kristianu Kodetovi“ a „Dominik Duka“.

A aby překvapení nebylo málo, 72 let poté, co s rodinou opavskou faru opustil, zavítal zde znovu s autorským čtením ze své životopisné knihy. Nemůže být na světě lepší místo pro tuto příležitost. Po nedělní bohoslužbě se všichni srotili okolo autora, který vybral nejzajímavější pasáže, které jsou svázány s opavskou farou a procítěně je přednesl, dost možná z paměti, jak mu

vytanuly na mysl, i když jeho oči klouzaly po stránkách knihy. Z následné besedy vyplynulo, že vzpomínky nejvíce zaujaly sestry a bratry, kteří vzpomínali na stejná místa, kde si před mnoha léty hráli jako autor anebo přímo s autorem.

Dlužno dodat, že výtečná a milá knížka vyšla díky péči Evangelického manufakturního alternativního nakladatelství, známého pod zkratkou EMAN, jehož zakladatel bratr farář Tomáš Trusina byl téhož dne také naším hostem. Ráno vedl bohoslužbu, po ní představil své nakladatelství a bratra Pavla Veselého jako autora, který je prakticky na den přesně o 19 let starší. Rovněž připravil nabídku knih ze své bohaté vydavatelské činnosti. Setkání

s Pavlem Veselým a Tomášem Trusinou bylo velmi podnětné a odehrálo se v přátelské pohostinnosti, kdy k obvyklé kávě sestry přinesly také skvělé zákusky.

Závěrem je nutno zmínit, že jedna kniha o Charliem, synkovi z fary do rodiny je rozhodně málo. Výtisk, který jsme zakoupili a do kterého autor vepsal věnování Jeníkovi, zůstala v rychlíku a vydala se na pouť po vlastní ose, takže budeme muset při nejbližší příležitosti koupit novou, což doporučujeme každému, kdo ještě neměl příležitost si ji přečíst.

Bílouš z Otíc

Trocha poezie...

DOTEKY

Rodíme se a umíráme s doteky...

něžnými, zehnajícími, šťastnými,

zářivými i hodně smutnými s velkými kapkami slz.

Dotek prvního dětského úsměvu.

Dotek mamčiny dlaně, tátového povzdechu, našpulených rtů.

Dotek prvního slova, kostrbatého, ale opravdového slova.

Dotek slunečního paprsku na kapce rosy,

kteřou jsem olízl.

Dotek stvoření, kdy svírali jsme mravence tak pevně, až....

Dotek vlaštovky nad hlavami švitořící kaňkou posměchu.

Dotek vůně babiččinyh koláčů, bramboračky a slova: „tož děcka jdeme na mšu.“

Dotek neplachovského zvonu, který zní, až srdce poskočí.

Dotek malířového obrazu, vesnice, lidí, květin.

Dotek Malého prince v našich představách,

jsme občas také malými princí se svou liškou, beránkem a růží...

Dotek čtyřročního období Vivaldiho, i osobního vzplanutí.

Dotek smrti, dlaně, které už nehladí, ústa, která nepromluví.

Dotek svíčky, čerstvě vonící země.

Dotek Ježíšových jeslíček.

Dotek Kristova života, který zjemňuje.

Dotek püstu, čekání na něco...

Dotek Velikonoc, tolik napínavého, krásného, jasného, pokojného, sladěného ve všech tónech hudby, slov, ale hlavně tichý, osobní dotek vzkříšení kěz nás provází celé Velikonoce a celý život.

Dotek....

Radek Dehner

Neděle se synodním seniorem

Neděle jsou pro křesťany dny odpočinku, dny radosti, dny slavnostní. Neděle 23. 2. 2020 byla pro náš sbor nedělí velmi výjimečnou a slavnostní a to hned ze dvou důvodů: jednak nás navštívili manželé Daniela a Daniel Ženatí (synodní senior naší církve s manželkou) a za druhé bratr synodní senior předal našemu milému Antonínu Plachému medaili vděčnosti. Tuto medaili uděluje na návrh staršovstva synodní rada naší církve laickým pracovníkům církve za jejich mnohaletou službu. Bohoslužby probíhaly ve slavnostní a příjemné atmosféře a program pokračoval i po bohoslužbách. Bratr Ženatý nám vyprávěl o své práci, o setkávání s různými lidmi v rámci svého úřadu, o možnostech a budoucnosti církve, o zodpovědnosti, kterou má každý sbor za svou existenci a o nových podnětech pro sbory, které synodní rada nazvala "5 % a hlavu vzhůru". Sestra Ženatá nás seznámila se svou

šéfredaktorskou prací v časopise Český bratr. Pak následoval společný oběd, kafička a buchet nepočítaně. My lidé máme zvláštní vlastnost, že spíše než bychom se radovali z toho, co máme, trápíme se tím, co nemáme... tato neděle pro nás byla pěknou možností si uvědomit, co máme (tak například: pracovitě bratry a sestry, aktivního faráře, fungující pěvecký sbor, mládež, která zajistí hudební doprovod i oběd, mnoho výborných receptů na buchty, které jsme schopni upéct, skvělého fotografa... a vy sami určitě najdete mnoho dalších věcí). Snad v nás všech bude tato neděle ještě dlouho doznívat, snad nás to přiměje brzy zopakovat toto společné setkání, snad nás to povzbudí uvažovat jinak, uvažovat radostně, protože toho máme víc než dost. Všem, kteří jste se neděle účastnili moc děkuji, za Tóndu, za Pavla, za staršovstvo.

Simona Kopecká

Pozdrav manželů Ženatých

Za mě:

Milí Opavští,

děkuji za hezkou neděli 23. 2. ve vašem sboru. Ačkoli s Janošikovými se známe z dřívějších časů z Horáckého seniorátu, opavský sbor jsem měla tu čest navštívit poprvé v životě. Bezprostřední atmosféra, hodně hudby a aktivní lidé - to je to, co zůstalo jako dojem z nedělních bohoslužeb. Rozhovory s mnohými a výborný oběd jen potvrdily, že zde žije dobře, otevřené křesťanské společenství. Jsem ráda, že se přátelsky ujalo i našeho syna s rodinou, který se loni do Opavy přistěhoval.

Srdečně

Daniela Ženatá

Ahoj Tondo, nuže:

K vrcholnému umění patří vzácnou chvíli pořádně, pečlivě připravit; a pak ji společně, krásně a uvolněně - nikoli poklesle či ledabyle - prožít. Ač to v církvi dokážeme, přesto se to nepovede vždycky. Jsem moc rád, že jsem s Vámi všemi v opavském sboru mohl být při tom, když se to povedlo. Děkuji a přeji vše dobré.

Daniel Ženatý

Měj se, ostatně Opava konečně vyhrála.

Ahoj, Dan

Mgr. Daniel Ženatý
synodní senior

pozn: Opava vyhrála ve fotbale ☺

Vzpomínka na rodinu Volkmerovu

V neděli 23. 2. 2020 jsme měli vzácnou návštěvu, kdy jsme se v našem sboru setkali se synodním seniorem a bratrem farářem Danielem Ženatým. Bylo to u příležitosti předání medaile a pamětního listu za práci pro sbor a církev Tondovi Plachému, našemu obětavému kurátorovi, členovi staršovstva, bratru a příteli, který mnohým pomohl a podal pomocnou ruku. Ale i on děkoval všem, kdo ho přivedli k církvi a kdo ho podporovali. Vzpomněla jsem si i na sebe, na své sestry Věru a Libuši, na to, když jsme se poprvé ocitly ve společenství sboru. Bylo to tak dávno, že si pamatuji jen útržky z našich prvních

krůčků v životě v evangelickém sboru, ale těm, kteří nás tam přivedli, vzdávám veliký hold a úctu: mamince Emílii Volkmerové a tatínkovi Jiřímu Volkmerovi. Byli to právě oni, kteří věnovali většinu života práci pro náš sbor, pro evangelickou církev, a umožnili nám, svým třem dcerám, abychom také zažily kouzlo společenství.

V letošním roce vzpomínáme výročí narození naší maminky (110 let) a také 20 let od jejího úmrtí.

Tatínek nás opustil ve svých téměř 96 letech, v roce 2011.

Anna Volkmerová

Mikrogrant

Každoročně podává náš sbor seniorátnímu výboru žádost o poskytnutí finančních prostředků na realizaci nějakého projektu. V loňském roce nám byl schválen mikrogrant na sborovou knihovnu. Zakoupili jsme mnoho krásných publikací většinou z křesťanských nakladatelství (např. Kalich nebo EMAN), obalili jsme je a v nejbližších dnech již budou k dispozici čtenářům. Protože knih je skutečně mnoho, pokusím se vám v každém zpravodaji naše nové tituly postupně představit. Po malé ochutnávce ve vás, doufám, probudím chuť se do našich knih obrazně zakousnout. Jejich seznam bude k dispozici v písemné formě i na webu sboru.

ŽENATÝ Daniel. Nejsme na útěku. Praha: Kalich, 2011

Tento úzký svazek, jehož autorem je současný synodní senior naší církve, obsahuje texty sepsané pro Český rozhlas Pardubice do pořadu Myšlenka pro každého. Z této knížky vybírám jeden odstavec z textu Čas od času (najdete ji na straně 46), který je o osobní inventuře před Velikonocemi:

„... Možná potřebujeme nějaké postrčení. Sami od sebe se k ničemu nepřinutíme. Rytmus dní nás kolébá a nechce nás pustit k ničemu jinému. Takovým impulzem může být i četba. Třeba Jana Amose Komenského. Ostatně v březnu má narozeniny. Komenský píše: *Človče, potřebuješ zjistit, kdo jsi? A co tě čeká? Ano? Moc po tom toužíš? Tak otevři hrob svého otce. A dobře se dívej. To, co tam uvidíš, budeš zcela určitě jednou také ty...*“ (Ženatý, 46).

ŽENATÝ Daniel. Přeji pěkný den. Praha: Kalich, 2008

Tato knížka s podtitulkem Přemítání do éteru je z úplně stejného soudku jako náš první titul, jen vznikala od roku 2006. Z ní vybírám úvahu nazvanou Čas před Velikonocemi:

„...Čas před Velikonocemi obrací naši pozornost k věcem, na něž obvykle nezbyvá čas. Tak třeba pojem pokora.

Pokora funguje jenom ve vztahu k někomu. Já a ti druzí. Já a svět kolem mne. Já a Bůh. V tom vztahu si uvědomuji, kdo jsem já, jaké je moje místo. A zjišťuji, že nejsem středem světa a nezačínám každou větu slůvkem já.

Aby mohl být člověk pokorný, musí být pevný. Trochu hrdý. Musí vědět, kdo je a že má svou cenu. Pokorný člověk není třtina, kterou mává ten, kdo je silnější. Chci naznačit, že pokora není slabost nebo bážlivost. Jak se pokora projevuje? ...“ (Ženatý, 43). To se dozvíte, až si tuhle knížku přečtete.

REJCHRT Luděk. Modlitby šeptem. Praha: Kalich, 2005

Knihla obsahuje modlitby seřazené podle určitých životních situací, do kterých se dostáváme. Nejedná se o učebnici modliteb, je to pozvání k vlastní modlitbě, pozvání k rozhovoru s Bohem. Z této knížky vybírám modlitbu anglického šlechtice a mučedníka Thomase Moruse (1478-1535), která mi nehledě na její stáří přijde velmi aktuální.

„Daruj mi duši, která nezná dlouhou chvíli, abych nereptal, nevzdychal a nenařikal. A nedej, abych bral příliš vážně své rozpínavé malé „já“. Prosím tě, Pane, daruj mi humor a milost porozumět vtípu, ať mám radost ze života a umím ji dát druhým.“

Simona Kopecká

Jubilanti ... v březnu, dubnu a květnu

(zmiňujeme jména starších členů sboru a prosíme o pochopení, že vzhledem k zákonu o ochraně osobních údajů neuvádíme jejich data narození a bydliště):
Pavel Petřík, Waltraud Kučejová, Zdeněk Truksa, Jaroslava Kynčlová, Sylva Petříková, Václav Luks, Marie Bonakovská, Olga Miškovská, Vlasta Rychtová.

Boží požehnání at' naplňuje Vaše životy!

Pane Ježíši,
je dobré vědět, že jsi žil v těle,
chodil jsi, kde my chodíme, cítil,
co my cítíme.
Byl jsi unaven, měl jsi bolavé a
špinavé nohy,
potřeboval jsi jíst a přemýšlet
odkud přijde příští jídlo.
Ale je ještě lepší vědět, že tě
těšilo jídlo, vůně parfému na
kůži,
vítr na tváři, dítě na rukou a
dobré víno na svatbě.
Nevadilo Ti, když se tě lidé
dotýkali,
dokonce i ti, kteří byli
považováni za nečisté.
Líbal jsi nemocné a pokládal
hlavu na rameno přítele.
Díky za porozumění našim
tělesným bolestem a radostem
i za jejich oceňování.

Modlitba Kathy Galloway,
přeložil Pavel Janošík

Adresa sboru: Lidická 2, Opava 746 01

**možnost rozhovoru s farářem,
nejlépe po předchozí domluvě - každý
den mimo pondělí**

Farář: Mgr. Pavel Janošík

Kurátor: Antonín Plachý

Telefon: 739 517 284

Email: opava@evangnet.cz

Web: www.evangeliciopava.com

Facebook: Evangeliciopava

Bankovní účet: 28 00 32 13 97 / 2010

Fond oprav: 25 00 49 98 39 / 2010

Redakční rada:

Šéfredaktor: Antonín Plachý

Členové: Pavel Janošík, Petr Wolf,
Zdenka Jančářová

Jazyková korektura: Helena
Domesová

Grafická úprava: Viliam Kušnír

Křížovka: Tichá noc

Osmisměrka: narození Ježíše